

Udgivet første gang på: <<https://orientalreview.org/2016/03/04/hybrid-wars-1-the-law-of-hybrid-warfare/>> 04.03.2016

Foto: screenshot © credit <<https://orientalreview.org/2016/03/04/hybrid-wars-1-the-law-of-hybrid-warfare/>>

Hybridkrige, del 1: Hybridkrigens Lov

Det overordnede mål bag enhver hybridkrig er at forhindre multipolære, transnationale projekter igennem eksternt provokerede identitetskonflikter (etniske, religiøse, regionale, politiske, etc.) inden for en udpeget transitstat.

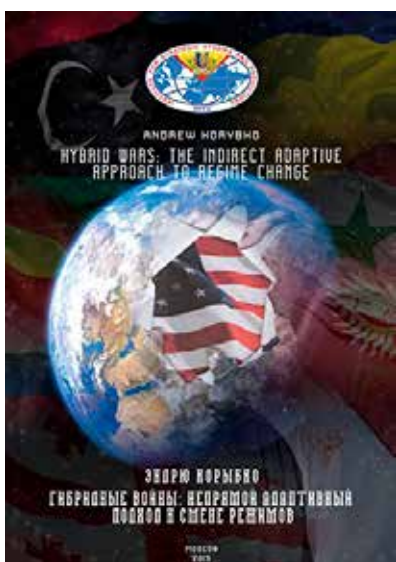

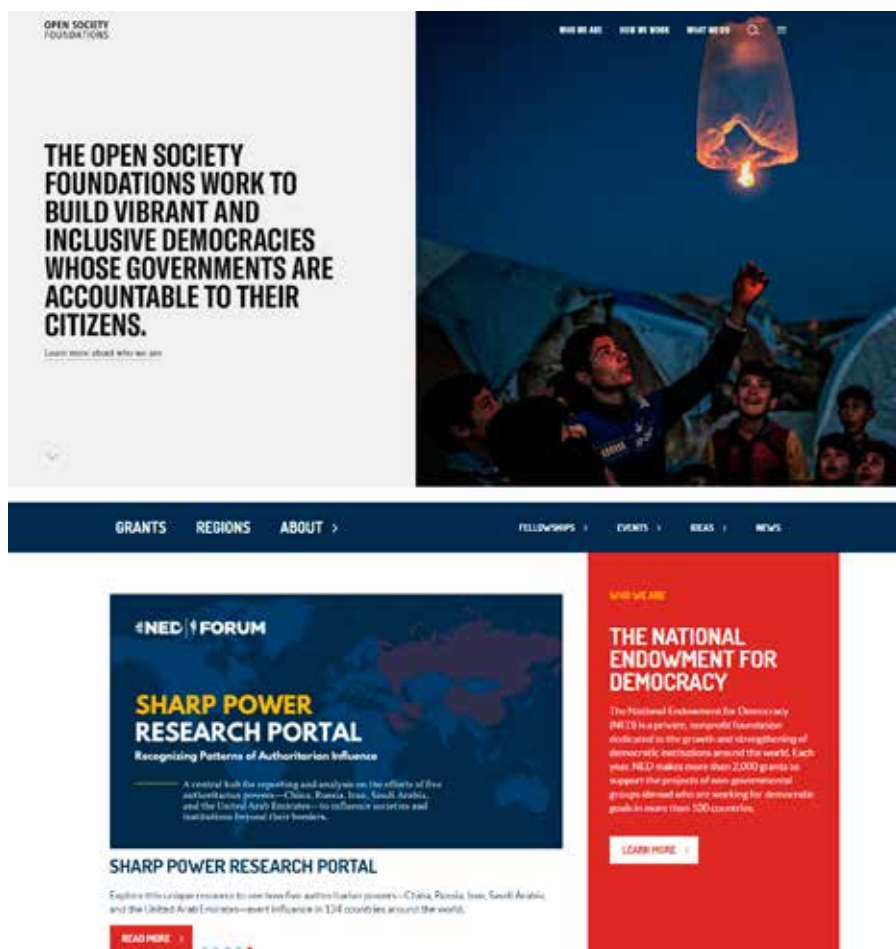
Foto: screenshot af omslaget på Andrew Korybko's bog: „Hybrid Wars: The Indirect Adaptive Approach To Regime Change“. ASIN: B014GA5SX8. 24.08.2015.

Hybridkrig er en af de væsentligste, strategiske udviklinger, som USA nogensinde har stået i spidsen for, og overgangen fra Color Revolutions* til ukonventionelle krige er forventet at dominere de destabiliserende trends i de kommende årtier. De, der ikke er vant til at forstå geopolitik fra et hybridkrigs-perspektiv, kæmper muligvis for at forstå, hvor det kommer til at ske de næste gange, men det er faktisk ikke særligt svært at identificere de regioner og lande, der er i den højeste risiko for at blive offer for denne nye aggressionsform. Nøglen til prognosen er at acceptere at hybridkrige er eksternt provokerede, assymetriske konflikter, lavet til at sabotere konkrete geo-politiske interesser, og fra dette udspring er det relativt nemt at udpege, hvor det eventuelt rammer næste gang. Det begynder med at forklare mønstrene bag hybridkrig, og ved at udvide

læserens forståelse af dets strategiske konturer. Bagefter vil vi bevise, hvordan det tidligere udarbejdede framework (ramme, red.) i den grad har været i spil under de amerikanske krige imod Syrien og Ukraine, dets to første ofre for hybridkrig. Næste del kigger på alle de lektioner, det er blevet til indtil nu, og applicerer dem i en forudsigtelse af de næste hybridkrigs-teatre, samt deres mest sårbare geopolitiske triggere. De efterfølgende tilføjelser vil så fokusere på disse regioner og afdække, hvorfor de er så strategisk og socio-politisk udsatte for at blive de næste ofre for amerikansk-postmoderne krigsførsel.

Hybridkrigens mønster

Den første ting, som man har brug for at vide om hybridkrige, er, at de aldrig

Den anden type har at gøre med de tricks, som USA anvender for at få den regering som er målet til ikke-intentionelt at forværre de socio-politiske forskelle, der allerede er blevet identificeret, med mål om at skabe splittelse på baggrund af identitetskrænkelser, der så derefter bliver mere modtagelige overfor samfundsmæssig og efterfølgende NGO-styret politisk organisering (i de fleste tilfælde forbundet til The Soros Foundation og/eller National Endowment for Democracy). Foto: screenshot © credit <<https://www.opensocietyfoundations.org/>> © <<https://www.ned.org/>>

udløses imod en amerikansk allieret eller imod steder, hvor USA har præeksisterende infrastrukturelle interesser. De kaotiske processer, der bliver udløst under et post-moderne regimeskiftstrick, er umuligt at kontrollere fuldt ud og kunne potentielt fremkalde et lignende type geopolitisk tilbageslag imod USA, som Washington direkte eller indirekte forsøger at ramme sine rivaler med. Konsekvensen af dette er, at USA aldrig vil forsøge at føre hybridkrig imod steder, hvor det har interesser, der er ”for store til at mislykkes”, selvom sådan en vurdering selvfølgelig også er relativ og hurtigt kan ændres afhængigt af de geopolitiske forhold. Ikke desto mindre

er det en generel tommelfingerregel, at USA aldrig vil sabotere dets egne interesser, medmindre der skulle være en strategisk fordel i at gøre det som del af et teatralisk tilbagetogt - hvilket i denne sammenhæng er tænkeligt i Saudi Arabien, hvis USA nogensinde bliver skubbet ud af Mellemøsten.

Geostrategiske-økonomiske determinanter

Før en adressering af hybridkrigens geo-økonomiske fundament er det vigtigt at fremhæve, at USA også har geostrategiske grundlag, såsom at fange

Rusland i forudbestemt kviksand. Den ”omvendte Brzezinski[1]”, som forfatteren kalder det, kan appliceres på Østeuropa igennem Donbass, Kaukasus igennem Nagorno-Karabakh[2] og Centralasien igennem Fergana-dalen[3], og hvis den bliver synkroniseret igennem timede provokationer, så kunne denne triade af hændelser vise sig at være dødbringende effektiv til at sætte snor på den russiske bjørn. Dette machiavellianske program vil altid indebære en risiko, fordi dens præmis er en uigendrivelig geopolitisk virkelighed, og det bedste Moskva kan gøre er at prøve at undgå samtidigt at nedbrænde sin post-sovjetiske periferi, eller omgående og omfattende at reagere på amerikansk-provokerede kriser i det øjeblik, de opstår.

De geostrategiske elementer af hybridkrig er således noget uforklarlige fra de geo-økonomiske elementer specielt i Ruslands tilfælde, men for at gøre det undersøgte mønster mere bredt og relevant for andre mål såsom Kina og Iran, er det nødvendigt at tilsidelægge den ”omvendte Brzezinski”-strategi som en forudsætning og i stedet fokusere på de økonomiske motivationer, som USA i hvert fald har.

Det overordnede mål bag enhver hybridkrig er at forhindre multipolære, transnationale projekter igennem eksternt provokerede identitetskonflikter (etniske, religiøse, regionale, politiske, etc.) inden for en udepeget transitstat.

Denne skabelon kan klart ses i Syrien og Ukraine, og det er hybridkrigens lov. De bestemte taktikker og politiske teknologier, der bliver brugt til destabilisering, de varierer muligvis, men det strategiske koncept forbliver tro mod det grundlæggende princip. Hvis man tager dette endemål i betragtning, er det nu muligt at gå fra det teoretiske ind i det praktiske og begynde at spore geografiske ruter af forskellige projekter, som USA vil have i kikkerten. For at kvalificere sig kan de multipolære, transnationale forbindelsesprojekter, der henvises til, være enten energibaserede, institutionelle

I udvidelse af taktikkerne bag strukturel konditionering, er de mest benyttede og globalt velkendte taktikker: Sanktioner, hvoraf det implicitte mål altid har været at "gøre livet sværere" for almindelige borgere, så han eller hun bliver mere åbne overfor idéen om regimeskift. Foto: „Irakerne måtte næsten dagligt holde begravelsesoptog for deres børn, dræbt som direkte resultat af sanktionerne mod Irak“. Screenshot © credit: <<https://www.gicj.org/positions-opinions/gicj-positions-and-opinions/1188-razing-the-truth-about-sanctions-against-iraq>>

eller økonomiske, og desto mere overlap der er imellem disse tre kategorier, desto større sandsynlighed er der for, at et hybridkrigs-scenarie bliver planlagt for et givent land.

Socio-politiske strukturelle sårbarheder

Når USA har identificeret sit mål, begynder det at lede efter de strukturelle sårbarheder, som landet vil udnytte i den kommende hybridkrig. Kontekstuelt er dette ikke fysiske objekter, der kan saboteres, sådan som kraftværker og veje (selvom også disse bemærkes, om ikke af andre, så af forskellige destabiliseringssteams), men socio-politiske karakteristika, der er beregnet til at blive manipuleret for at understrege en vis demografisk "forskellighed" fra den eksisterende nationale struktur og dermed 'legitimere' deres fremtidige udenlandsk-administrerede oprør imod myndighederne.

Følgende oplystes de mest gængse socio-politiske strukturelle sårbarheder, der relaterer sig til hybridkrigsforberedelser, og hvert af dem kan bindes op på en specifik geografisk lokation, så de bliver meget mere tilbøjelige til at blive brugt som opildnings-mekanisme i opløbet til en Color Revolution og som territoriale

afgrænsninger for de ukonventionelle krigsførsels-aspekter, der følger:

- etnicitet
- religion
- historie
- administrative grænser
- socio-økonomisk forskel
- fysisk geografi

Desto større overlap, der kan opnås imellem hver af disse faktorer, desto stærkere bliver hybridkrigens potentielle energi, hvor hver overlappende variabel eksponentielt multiplicerer den

Hybridkrig er en af de væsentligste, strategiske udviklinger, som USA nogensinde har stået i spidsen for, og overgangen fra Color Revolutions til ukonventionelle krige er forventet at dominere de destabiliserende trends i de kommende årtier. Foto: Protest under Orange Revolutionen, Kiev, 2004. Foto: CC BY-SA 2.0 <https://en.wikipedia.org/wiki/Orange_Revolution#/media/File:Militsiya_and_orange_flowers,_Kiev.jpg>

kommende kampagnes overordnede levedygtighed og opretholdelse.

Skabe forudsætningerne

Forud for hybridkrige forekommer altid en periode med social og strukturel konditionering. Den første type beskæftiger sig med informations- og bløde magtaspekter, der maksimerer nøgledemografiens accept af den kommende destabilisering og guider dem til at tro, at en type aktion (eller passiv accept af andres aktioner) er påkrævet for at ændre på de nuværende tilstande. Den anden type har at gøre med de tricks, som USA anvender for at få den regering, som er målet, til ikke-intentionelt at forværre de socio-politiske forskelle, der allerede er blevet identificeret, med mål om at skabe splittelse på baggrund af identitetskrænkelser, der så derefter bliver mere modtagelige overfor samfundsmæssig konditionering og efterfølgende NGO-styret politisk organisering (i de fleste tilfælde forbundet til The Soros Foundation** og/eller National Endowment for Democracy***).

I udvidelse af taktikkerne bag strukturel konditionering, er de mest benyttede og globalt velkendte taktikker: Sanktioner, hvoraf det implicitte mål (selvom det

Foto: Rose revolutionen, Tbilisi, 2003. CC BY-SA 3.0
<[https://en.wikipedia.org/wiki/Rose_Revolution#/media/File:Georgia,_Tbilisi_-_Rose_Revolution_\(2003\).jpg](https://en.wikipedia.org/wiki/Rose_Revolution#/media/File:Georgia,_Tbilisi_-_Rose_Revolution_(2003).jpg)>

ikke altid er succesfuldt) altid har været at gøre livet sværere for almindelige borgere, så han eller hun bliver mere åbne overfor idéen om regimeskift og derfor nemmere optræder som et får, der gennes til at handle på disse udefrakommende impulser. Mindre velkendt er imidlertid de mere indirekte, og alligevel mere gængse samt overalt implementerede metoder til at nå målet om konditionering, og dette omgiver ligeledes den magt, som USA har til at påvirke budgetfunktionerne i de stater som er målet, nemlig det indtægtsbeløb de modtager, og hvad de præcist bruger det på.

Den globale nedgang i energi og de samlede råvarepriser har ramt eksportstater ekstraordinært hårdt, hvoraf mange er uforholdsmæssigt afhængige af at sælge denne slags ressourcer for at nå deres skattemæssige mål, og det overlagte faldende indtægtsbeløb fører næsten altid til eventuelle nedskæringer i sociale ydelser. Parallelt med dette står nogle stater overfor Amerikansk-manufakturerede sikkerhedstrusler, som de er tvunget til øjeblikkeligt at svare på, og derved nødvendiggør de dem til uventet at budgettere flere penge til deres

forsvarssystemer, der ellers kunne være investeret i sociale systemer. For sig selv er hver af disse 'veje' designet til at mindske regeringers sociale udgifter for at inkubere de mellemlid, der er nødvendige for at opdne til en Color Revolution, der er det første stadie af hybridkrigen. I tilfældet hvor en stat oplever både begrænsede indtægter og uventede behov for at styrke sit forsvarssystem, ville disse faktorer i en sammensat effekt i nedskæringer på velfærdsgoder, og vil måske endda skubbe farverevolutionens tidsramme frem fra mellem- til kortsigtet, afhængigt af sværhedsgraden på den deraf resulterende indenlandske krise samt af den succes, som de amerikansk-påvirkede NGO'er har i politisk organisering af de tidligere unævnte identitetsblokke, der modarbejder regeringen.

Kilder:

- *Color Revolution
<https://en.wikipedia.org/wiki/Colour_revolution>
- ** Soros Foundation
<<https://www.opensocietyfoundations.org/>>
- *** National Endowment for Democracy
<<https://www.ned.org/>>

[1] <https://orientalreview.org/> Andrew Korybko: "The Reverse Brzezinski: The Ultimate Eurasian Dilemma

(1)". 22.06.2014.
<<https://orientalreview.org/2014/06/22/the-reverse-brzezinski-the-ultimate-eurasian-dilemma-i/>>

[2] <https://orientalreview.org/> Andrew Korybko: „Nagorno-Karabakh and the Domino Destabilization of Disaster (1)". 07.08.2014
<<https://orientalreview.org/2014/08/07/nagorno-karabakh-and-the-domino-destabilization-of-disaster-i/>>

[3] <https://orientalreview.org/> Andrew Korybko: „Uzbekistan's Bubbling Pot of Destabilization". 11.10.2014. <<https://orientalreview.org/2014/10/11/uzbekistans-bubbling-pot-of-destabilization/>>

Forfatter: Andrew Korybko

er en amerikansk politisk analytiker med base i Moskva. Han har specialiseret sig i forholdet mellem den amerikanske strategi i Afro-Eurasien, Kina's Belt & Road Initiative og hybrid krigsførelse. Hans andre fokusområder omfatter Sydasiatiske anliggender og USA's nylige genoprettelse af hegemonisk indflydelse i Latinamerika. Han er postgraduat fra MGIMO University, Moskva, og forfatter af monografien: „Hybridkrige: Den indirekte adaptive tilgang til regimeskift", fra 2015.

Det er muligt at støtte uafhængig journalistik!

Vi modtager gerne bidrag:

Venligst: brug SEPA-overførsel for mindst mulig afgift.
Bank: GLS bank. BIC: GENODEM1GLS
IBAN: DE57 4306 0967 1185 9021 01.
Reference: Free21DK
eller Paypal: verein@free21.org.

Reference: Free21DK-modtager:
"VzF unabhängiger journalistischer
Berichterstattung e.V."

**Mange tak for
din support!**

